

hendes Tilbedere en Gang havde sagt, at hun ejede Københavns smukkeste Ansigt, Danmarks pragtfuldeste Figur og de dejligste Hænder i hele Verden — var vel i Aarenes Løb bleven noget svær men havde baade i Ydre og i Væsen bevaret det Præg af »Race«, som Kendere straks fik Øje paa. I hendes tykke, sorte Haar, som fra en kridhvid Skilning hang i to tunge, flettede Bukler ned over Ørene, saaes der endnu kun ganske enkelte Sølvtraade; og trods hendes tredobbelte Hage var der i Hovedets Form og navnlig i Maaden, hvorpaa hun bar det, en Højhed, der mindede om antike Kejserindebuster. Philip Salomon var da ogsaa stadig saa forelsket i sin Kone, at han ikke kunde se hende uden at maatte smile til hende og endogsaa inde i Dagligstuen kunde blive ved at trykke sine Negerlæber mod hendes Haands blaaarede Hud med en Lidenskab, saa hun tilsidst med et Blik maatte erindre ham om Børnenes Nærværelse.

Kun i én Henseende bar Fru Salomon endnu paa et Savn, som næsten blev større med Aarene. Hun havde i sin Ungdom paa sine hyppige Besøg hos Slægtninge og i sit første Ægteskab modtaget for rige og dybe Indtryk af Livet i Udlandets store Forhold til rigtig at føle sig hjemme i København. Skønt hun vel vogtede sig for at betro det til andre end til sin Mand, følte hun en stadig Hjemvé efter det Land, hun i sit Hjærte betragtede som